

π. Σπυρίδων Βασιλάκος: «Από την μοναξιά στην Κοινωνία»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Ο Θεός, όταν πλησιάζει τον άνθρωπο, τότε ο άνθρωπος νιώθει την πληρότητα από την ζεστασιά της αγάπης Του. Ο Θεός παίρνει την μοναξιά του ανθρώπου, γίνεται ο ίδιος κοινωνία για εκείνον και τον βάζει σε κοινωνία με τους άλλους.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ομιλία με θέμα «Από την μοναξιά στην Κοινωνία», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Βασιλάκος, κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 4 Οκτωβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισα.

Το θέμα της ομιλίας του π. Σπυρίδωνα είναι ιδιαίτερο, γιατί όπως παρατήρησε και ο ίδιος, απασχολεί κάθε άνθρωπο και διαπιστώνουμε πολλές φορές, πως η μοναξιά μας φοβίζει.

Έτσι, καταρχήν αναφέρθηκε στο τι είναι μοναξιά, τι την γέννησε, πως ο άνθρωπος έχασε την κοινωνία κι έπεσε στην κατάσταση της μοναξιάς, ποιες μορφές μοναξιάς βιώνει σήμερα και πως αντιμετωπίζονται και τελικά πως μπορεί ο άνθρωπος μέσα από μία υγιή και φωτισμένη από την χάρη του Θεού μοναξιά, να εισέλθει σε μία γνήσια κοινωνία με τον Θεό και τον άνθρωπο.

Όπως είπε:

«Η αγάπη του Θεού, μόνο παράδεισο φτιάχνει και τον άνθρωπο παράδεισο τον έφτιαξε, άσχετα αν η αστοχία και αμαρτία του ανθρώπου μεταβάλλει αυτόν τον παράδεισο σε κόλαση.»

Αναφερόμενος ο π. Σπυρίδων στους πρωτόπλαστους, σημείωσε πως ο Θεός βλέπει τον Αδάμ από την θέση της αγάπης και είδε την μοναξιά του ανθρώπου και θέλησε να την νεκρώσει. Είδε ότι ο άνθρωπος θα πρέπει να έρθει σε κοινωνία για να μπορεί να συνεχίζει να απολαμβάνει και να γεύεται την θεία Κοινωνία.

Πριν την πτώση, ο Αδάμ είδε την Εύα και δεν βλέπει έναν άλλον άνθρωπο, αλλά τον ίδιο του τον εαυτό. Μέσα στον παράδεισο ο άνθρωπος ζούσε μέσα σε μία θεοκοινωνία και ζούσε την απόλυτη κοινωνία με τον άλλον άνθρωπο και όλη την

κτίση.

Με την πτώση του, κόβοντας την κοινωνία με τον Θεό, αποκόπηκε από όλους τους δεσμούς του και γι' αυτό μένει μόνος. Και το πρώτο παιδί της μοναξιάς είναι ο φόβος, που δεν αφήνει τον άνθρωπο να αφήσει την εγωιστική του μοναξιά και να μπει σε μία ταπεινή κοινωνία.

«Ο Θεός βλέπει τον Αδάμ από τη θέση της αγάπης και ο Θεός δεν έχει αλλάξει θέση, είναι ο ίδιος. Ο Χριστός από το ύψος του Σταυρού, από την θέση της αγάπης, ελεεί, συγχωρεί και λέει στην Παναγία «ιδού ο υιός σου». Δηλαδή, δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει την Μητέρα Του μόνη Της. Όταν είσαι στο ύψος του Σταυρού, στην θέση της αγάπης, θεραπεύεις την μοναξιά του άλλου.»

Ο Θεός δεν αφήνει τον άνθρωπο μόνο του, συνέχισε ο π. Σπυρίδων, αλλά ο άνθρωπος όταν απομακρύνεται και αποκόπτεται από τον Θεό, αυτοκαταδικάζεται σε μία τραγική μοναξιά, η οποία γεννοβολά διαρκώς τον φόβο στη ζωή του.

Η θέση και η οπτική γωνία που βλέπει ο άνθρωπος, είναι ο εγωισμός του και δεν υπάρχει περίπτωση να δει τον άλλο. Και από την στιγμή που δεν τον βλέπει, τον καταδικάζει και αυτοκαταδικάζεται στην μοναξιά.

Βλέπουμε, τόνισε, ένα εγωισμό που δεν βλέπει, παρά μόνο την ικανοποίηση του πάθους και το συμφέρον του. Και από την άλλη, από την οπτική γωνία της αγάπης, βλέπουμε τον Θεό να βλέπει την μοναξιά του ανθρώπου και να γίνεται τα πάντα για να μην είναι μόνος του ο άνθρωπος.

Ο Θεός, όταν πλησιάζει τον άνθρωπο, τότε ο άνθρωπος νιώθει την πληρότητα από την ζεστασιά της αγάπης Του. Ο Θεός παίρνει την μοναξιά του ανθρώπου, γίνεται ο ίδιος κοινωνία για εκείνον και τον βάζει σε κοινωνία με τους άλλους.

Αν θέλουμε να διαπιστώσουμε τι είναι αυτό που γεννά την μοναξιά του ανθρώπου, παρατήρησε ο π. Σπυρίδων, αυτό είναι ο εγωισμός. Αυτός χτίζει τείχη και οδηγεί και στην μοναξιά της κορυφής. Όπου ο καθένας θεωρεί ότι είναι πρώτος, καλύτερος ότι δεν του κάνουν οι άλλοι και δεν διαπιστώνει ότι έχει αυτοκαταδικαστεί στην μοναξιά, έχοντας αποκοπεί από τους άλλους κι έχει δημιουργήσει την προσωπική του κόλαση.

«Υπάρχει και η μοναξιά του πλήθους, όπου κανείς δεν ακούει τα λόγια σου, δεν μετράει τους παλμούς της καρδιάς σου, δεν απλώνει το χέρι να πιάσει το δικό σου.

Απλά βαδίζει δίπλα σου και πολλές φορές σε σπρώχνει για να περάσει. Δεν είσαι τίποτα για τον άλλον, δεν σε βλέπει. Σπρωχνόμαστε στα μέσα μεταφοράς κι

είμαστε μόνοι μας.»

Χρειάζεται η μοναξιά στον άνθρωπο, γιατί είναι ευεργετική, επισήμανε ο π. Σπυρίδων. Όχι η μοναξιά της κορυφής και του εγωισμού, αλλά η πνευματική μοναξιά μέσα στην οποία καλλιεργείται και κυοφορείται η κοινωνία.

Δεν αντέχουμε να μείνουμε ούτε λεπτό με τον εαυτό μας, γιατί είναι τραγική η κατάσταση μας, δεν θέλουμε να δούμε την αλήθεια μας, να συναντήσουμε αυτό που πραγματικά είμαστε.

Χρειαζόμαστε λίγη πνευματική μοναξιά, να συναντήσουμε τον εαυτό μας και να αποκτήσουμε μέσα από αυτή την συνάντηση, βαθιά ταπείνωση και αληθινή αυτογνωσία. Και αφού ξέρουμε ποιοι είμαστε, τότε ξέρουμε πως θα προσεγγίσουμε, πως θα σταθούμε, πως θα συγχωρήσουμε, πως θα υπομείνουμε και πως θα αγαπήσουμε τους άλλους ανθρώπους.

Η μοναξιά της προσευχής, είναι καλλιέργεια της κοινωνίας και της σχέσης με τον Θεό και ο άνθρωπος που προσεύχεται ξέρει και να επικοινωνεί και να κοινωνεί. Όταν προσεύχεται αληθινά, μέσα από αυτήν δίνεται, δηλαδή βγαίνει από την μοναξιά του και παίρνει την χάρη του Θεού.

Οι άγιοι μας, τόνισε κλείνοντας την ομιλία του ο π. Σπυρίδων, ήξεραν να γεμίζουν τον χρόνο τους με αιωνιότητα. Και γι' αυτό, ενώ έζησαν στην έρημο ήταν τόσο ευγενικοί, διακριτικοί και λεπτοί. Μπορούσαν να αγγίξουν τους άλλους όποιοι κι αν ήταν, όπου κι αν πίστευαν.

«Όταν έχεις δει τον Θεό σου, όταν Τον έχεις κοινωνήσει, όταν Τον απολαμβάνεις, όταν Τον έχεις γευθεί, δεν μπορείς να τον ξεχωρίσεις από τον αδερφό σου.

Τα πάντα μέσα στην Εκκλησία είναι κοινωνία, η λύση και η θεραπεία της μοναξιάς. Οι εικόνες, η προσευχή, η ταπείνωση, η θεία Λειτουργία είναι κοινωνία. Και η μετάνοια είναι, όλα τα εμπόδια που έχουν υψωθεί ανάμεσα στον άνθρωπο και την ψυχή του, να τα διώξει και να τα πετάξει.

Αν διατηρήσει ο άνθρωπος την κοινωνία, και με την αγάπη και την ταπείνωση υπερβεί τα εμπόδια, είναι βέβαιο ότι κρατάει στο χέρι την λαβίδα και την βουτάει μέσα στο Σώμα και το Αίμα του Χριστού και τρέφεται, και γεύεται και χαίρεται τον Θεό, κοινωνεί τη ζωή και βιώνει την Ανάσταση.»

[Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ:](https://youtube.com/live/5uXr31e5iWc)

<https://youtube.com/live/5uXr31e5iWc>